

ВЕСЕЛУШКА

== СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ==

Година III.

Септемврий, 1910.

Книжка 7.

Есень.

Глухо шушнатъ си горитѣ,
Пѣсень въ тѣхъ не чуй се вече,
Пойни птички отлѣтѣха,
Отлѣтѣха на далече...

И небето ни поглежда
Безъ усмивка, дъжделиво...
Мратъ листата и се ронятъ,
И се ронятъ мълчеливо...

И земята Слънчо златенъ
Не зарадва, не съгрѣя...
Ахъ, сърдцето му истина,
Му истина къмто нея...

Вѣтъръ тихо тънѣника,
Пѣсни жалостни, есени,
Врани грачатъ надъ полята,
Надъ полята покрусени...